

Šárka Petra poslouchala a úplně zapomněla brečet.

„Víte, pupalko, chtěl jsem vám tím jen říct, abyste to nevzdávala,“ pokračoval měkce. „A abyste nehledala příliš lehké cesty, protože ty hledá tolik lidí, že se po nich nedá nikam dojít.“

„Nevím, jestli mám sílu hledat vůbec nějaký cesty,“ řekla Šárka unaveně.

„Víte, že jméno Šárka znamená hora?“ zeptal se Petr. „Vy jste hora, moje milá, máte ji v sobě. A pokud vy sama jste hora, pak vás žádné jiné hory nemůžou zlomit.“

Šárka se přes slzy usmála a vděčně mu sevřela dlaně, které jí dnes tak moc připomněly dlaně někoho jiného. Dlaně, které už několik dlouhých měsíců nemohla stisknout. Nervózně se kousla do slaných rtů. Pak zvedla zrak k farářovým modrým očím a zadívala se do nich, jako by ho měla v úmyslu políbit. Potom ale stydlivě sklopila zrak. Zastrčila si kaštanové vlasy za ucho a rozpačitě si prohlížela čudlíky a páčky na vyleštěné přístrojové desce.

„Nemačkejte ty knoflíky, kopretinko,“ řekl jí farář.

„Cože?“ zvedla k němu nechápavě oči.

„Je to stará kraksna. Veterán. Motor už je opotřebovaný, karoserie rezne, tlumiče jsou zadřený, všechno skřípá, zadrhává se a při větším vzplanutí by se mohl celý ten chatrný vysloužilce rozpadnout.“

Šárka zalétla pohledem ke knoflíkům na přístrojovce auta. „Ani jsem se jich nedotkla...“ namítla zmateně.

„Já jsem taky nemluvil o autě,“ mrkl na ni starý farář a nastartoval.

Zatímco ve městě léto pomalu dohořívalo a slunce barvilo všechno zelené do slámových odstínů sucha, v horách to ještě bujelo zelení a vonělo svěží borovicovou smůlou. Na loukách se třepetali motýli a polorozpadlé kamenné zídky zarůstaly trávou a jedovatými náprstníky.

Když starý kabriolet vjel po rozbité asfaltce mezi první domy Tichého Potoka, Šárce se zpotily dlaně. Pomalu projeli kruhovou návsí kolem velkého ořešáku, pod kterým stál na slepé koleji vagon, minuli trvale zavřené Muzeum žehliček, kostel, hřbitov a několik roubených domků. Pak se po úzké silnici spustili dolů k potoku.

Když krémový roadster zaparkoval před nahnutým křížem, Šárka se musela štípnout do ruky, aby se přesvědčila, že se jí to nezdá.

Jako v transu vystoupila z auta a prošla brankou do zahrady. Nemohla uvěřit tomu, co vidí.

Před ní stála Výtvarka, ovšem ve zcela jiném stavu, než v jakém ji před měsícem opustila. Střecha s krovem byla opravená, a dokonce se zdálo, že vypadá ještě lépe než předtím. Mohutná větev lípy, která zdevastovala podkroví, byla pryč, a i další části stromu, které bezprostředně ohrožovaly chalupu, byly ořezané.

Šárka se s otázkou v očích otočila k faráři.

„Kdo to...?“ vydechla ohromeně.

Petr se však jen usmíval a v jeho očích se rozprostíralo nekonečné a záhadné moře. „Já myslím, že na to přijdete sama,“ odpověděl. „Víte, člověk může udělat chybu, ale důležité je, aby ji dokázal uznat a napravit.“